

RANIĄCY (3) *part praes act*

a *jasne*.

sg f N raniącå (2). \diamond *pl [N m an raniąc(e).]* \diamond *L raniących* (1).

Sł stp s.v. ranić, Cn notuje, Linde brak.

Zadający a. powodujący rany; vulnerans Vulg; vulnificus Cn (3) :

[*Szereg: »kåsający albo raniący«: ktoreby też [gołębje] były waśniwe á walczne/ drugie káfáiące albo rániące/ tákie ma odłaczác Cresc 1571 587.*]

Przen (3) :

raniący co (1): Przykład o przestępie duŹnym á o ránách duŹe rániących. *HistRzym* 54.

W porównaniu (1): ięzyk ich [*zdradliwych przyjaciól*] iáko łtrzała rániąca *SkarKazSej* 658b.

Wyrażenie: »strzała raniąca« = sagitta vulnerans Vulg (2): Strzała rániąca iest ięzyk ich/ zdráde mówila. *Leop Ier* 9/8 [*przekład tego samego tekstu*] *SkarKazSej* 658b.

Cf RANIĆ

ZCh